

الجمهورية العربية السورية
الجمهورية العربية السورية
جمهورية العربية السورية

HİCRÎ VE MİLADÎ YILBAŞI MEVLİD VE HİRİSTİYANLARIN BAYRAMLARINI KUTLAMANIN HÜKMÜ

BİR GRUP ALİMİN ORTAK ÇALIŞMASI

DERLEYEN
EBU MUHAMMED
YUSUF BİN ZEBNULLAH EL İTAYR

حُكْمُ الْأَحْتِفَالِ

برأس السنة الهجرية وبمولد النبي ﷺ
وبرأس السنة الميلادية وبأعياد النصارى

لمجموعة من العلماء
(باللغة التركية)

اعتنى بجمعها
الأستاذ يوسف بن زين الدين العطر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

(Rahman ve Rahim olan Allah'ın Adıyla)
Merasim ve Kutlamaların Hükümü

Takdim

Şüphesiz hamd, yalnızca Allah'a hastır. Biz ona hamd eder, ondan yardım bekler ve ondan mağfiret ve bağışlanma dileriz. Nefislerimizin şerlerinden ve kötü amellerimizden de Allah'a sığınırız. Allah, kimi hidayette kılar, onu sapıtıracak yoktur. Kimi de saptırır, ona hidayet edecek de yoktur. Allah'tan başka ilah olmadığına, bir ve tek olduğuna, şeriki/ortağı olmadığına da şahadet ederim. Muhammed'in, O'nun kulu ve Resulü/elçisi olduğuna da şahitlikte bulunurum.

(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ) (Ey iman edenler! Allah'a karşı gelmekten nasil sakınmak gerekiyorsa, öylece sakının ve siz ancak müslümanlar olarak can verin.) [Ali İmran, 3/102].

(يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ بِهِ وَالْأَرْحَامَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا) (Ey insanlar! Sizi bir tek nefisten yaratan ve ondan da eşini yaratan ve ikisinden birçok erkekler ve kadınlar üretip yayan Rabbinizden sakının. Adını kullanarak birbirinizden dilekte bulunduğunuz Allah'tan ve akrabalık haklarına riayetsizlikten de sakının. Şüphesiz Allah sizin üzerinizde gözetleyicidir.) [Nisa, 4/1].

(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا . يُصْلِحْ لَكُمْ أَعْمَالَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ) (Ey iman edenler! Allah'a karşı gelmekten sakının ve doğru söz söyleyin ki, Allah sizin işlerinizi düzeltsin ve günahlarınızı bağışlasın. Kim Allah'a ve Resûlüne itaat ederse, muhakkak büyük bir başarıya ulaşmıştır.) [Ahzab, 33/70-71]

Asıl konuya gelince; şüphesiz sözlerin en doğrusu, Allah'ın kitabıdır. Hidayetin en güzeli de Muhammed'in (Sallallahu aleyhi Ve Sellem) gösterdiği doğru yoldur. İşlerin en kötüsü de, sonradan ortaya çıkarılanlardır. Ortaya çıkarılan her yeni şey de bidattir, dinde yeri olmayan bir icattır. Her bidat, sapıklık ve sapkınlıktır. Her sapık ve sapkın olan da ateştedir.

Doğrusu, müslümanın, müslüman kardeşlerine karşı fayda vereceği en hayırlı şey, doğru ve samimi olan bir öğüttür. Müslüman onun sebebiyle Allah'tan sevap beklentisi içinde olur ve kardeşlerinin hallerini düzeltir, ıslah eder.

Şüphesiz Aziz ve Celil olan Allah, dinini Nebisi Muhammed (salat ve selam ona olsun) ile kemale erdirmiştir. Sahabeyi Kiram ve tertemiz kılınan en hayırlıları da o dini anlayıp kavramışlardır. Onların bu anlayışları çerçevesinde ümmetin en hayırlıları, olan selefleri de bu konuda onlara tabi olmuşlardır. Böylece hidayet ve burhan üzere hep amel etmişlerdir. Hepsi de yüce Allah'ın şu ayetlerine tutunmuşlardır:

(لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِمَنْ كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ) (Andolsun, Allah'ın Resulünde sizin için; Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı uman, Allah'ı çok zikreden kimseler için güzel bir örnek vardır.) [Ahzab, 33/21]

(قُلْ هَذِهِ سَبِيلِي أَدْعُو إِلَى اللَّهِ عَلَى بَصِيرَةٍ أَنَا وَمَنِ اتَّبَعَنِي وَسُبْحَانَ اللَّهِ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ) (De ki: Benim yolum budur; ben ve bana uyanlar bilerek insanları Allah'a çağırırız. Allah'ı noksan sıfatlardan tenzih ederim. Ben asla Allah'a eş koşanlardan

değilim.) [Yusuf, 12/108]

(فَإِنْ آمَنُوا بِمِثْلِ مَا آمَنْتُمْ بِهِ فَقَدِ اهْتَدَوْا) (Eğer onlar da sizin inandığınız gibi inanırlarsa doğru yolu bulmuş olurlar.)

[Bakara, 2/137]

Çünkü bu din, muhkem bir dindir, he zamana ve her zemine uygun olan bir dindir. Bu din, her zaman ve zeminde, her çağda tüm beşeriyete, insanlığa uygun olan bir dindir.

Yüce Allah'ın dininde, Allah'ın şeriatında aslı ve yeri olmayan birtakım ihtifallerin/kutlamaların bayramlar adıyla icat edilmiş olmaları, daha çok hıristiyanların ve yahudilerin, batıl olan dini inanç guruplarının etkilerinde kalınarak ortaya çıkarılmış olan bayram adı altında uygulanan şenlik ve törenlerdir. Çünkü Allah'ın dininde, o dinde var olmayan şeyleri, icat edip ortaya koyanlar saydığımız bu kesimlerdir. Bunlar böyle yaparak Allah'a, Allah'ın Nebi ve Resullerine iftira ediyorlar. Kendi nefislerine, heva ve heveslerine uyarak bir takım şeriatlar ve bayramlar icat ederek, bunları şeriat haline getiriyorlar. Oysaki meydana getirdikleri bu şeylerin, onların dinlerinde de asılları, temel ve dayanakları yoktur. Ancak şeytan, bunları onlara süslü gösteriyor. Kendiliklerinden bu şeyler için birtakım münasebetler ve bağlar bularak, bunlar çerçevesinde iddialarda bulunuyorlar.

Dinimizde meşru olan iki büyük bayram vardır. O ikisinde ihtifal/kutlama ve şenlik yapılabilir. O iki bayram sebebiyle İslam ümmeti için sevinç, sürür ve mutluluk sergilenir. O ikisinden biri, Fıtır/Ramazan bayramıdır. Ramazan ayının bitmesiyle sevinç ve mutluluk sergilenir. Bundan ötürü Allah'a şükredilir. Diğeri de udhiye yani kurban bayramıdır. Çünkü bu bayramda, hac görevinin yerine getirilmesi, eda edilmesi ve büyük kurban kesimi sebebiyle Allah'a şükredilir. Çünkü bu, babamız İbrahim'in (a) sünnetidir. Bu iki bayram dışındaki bayramlar sonradan meydana getirilmiş olan batıl bayramlardır.

Müslümanlar, Allah'ın kendilerini yücelttiği, aziz kıldığı nura, hidayete ve dosdoğru olan yola bağlı idiler. Bu hal, ta ki aralarında bidatler çıkıp yayılana dek hep aynı şekilde sürüp gitti. Bu durum, özellikle **Kölemen** olan Fatimîler zamanında ortaya çıkmıştır.

Çünkü kendilerinin Hz. Fatıma'ya (rd) mensup olduklarını ileri süren Kölemenler bu türden şeyleri Hıristiyan akidelerinden, adetlerinden ve onların geleneklerinden edindikleri şenliklerden ibaretti. Bunlar, Hıristiyanların etkisinde kalmışlar, Mısır ve başka yerlerde onlarla bir arada bulunmaları sebebiyle, onların tesirinde kalarak onları taklit etmişlerdir. Birçok şeylerde onlara benzemişler ve onlardan edindikleri adet ve töreleri, gelenekleri nihayetinde dindenmiş gibi uygulamaya koyulmuşlardır.

Hakkında yüce Allah'ın bir hüküm indirmedeği birçok adet ve gelenekleri bayram olarak icat etmişlerdir. **İşte uydurdıkları bu geleneklerden, adet ve törelerden birisi de Nebi (s) adına meydana getirdikleri, "Mevlid-i Nebi" yani Resulullah'ın (s) doğum günü adıyla oluşturdukları bu gündür.** Bunu sırf hıristiyanları taklit etmek, onların ileri sürdükleri gibi İsa Mesih'in bayramı/doğum günü gibi bir bayram günü **ihdas etmişlerdir.**

Yine uydurdıkları ihtifal ve törenlerden birisi de, Hicri yılbaşısıdır. Hıristiyanlar yeni yılın başlamasıyla, yılbaşı adıyla en büyük ihtifallere, şenliklere girişiyorlar.

Müslümanlar da hıristiyanlara benzeyerek onlar gibi hicrî yılbaşı kutlamalarını yapmaktadırlar. Sırf onları taklit ediyorlar. Yaptıkları da başka bir şey değil.

Kaldı ki zaten çağımızda yeni ve modern çağdaki gelişmişlik, bilgi ve iletişim çağı denen bu asırda, iletişim araçlarının alabildiğince çok ve yaygın olmaları hasebiyle, bunlar yoluyla Yahudi ve Hıristiyanlara ait ne türden batıl şeyler varsa, hemen anında yayıldığı gibi, bidat ehlinin ve batıl din mensuplarının kendi inançları bağlamında yaptıkları ihtifal, tören ve merasimler hemen her yere çok kısa bir zaman dilimi içerisinde dünyaya yayılıyor. İşin acınacak yanı da, birçok müslümanların da çocukları, dinleri hakkında bilgi sahibi olmamaları yüzünden, cehaletlerinden ötürü, bunlardan etkileniyor olmalarıdır. Zaten bunların doğru-dürüst kendi sahih akideleri, kendi inançları hakkında da bir bilgileri bulunmamaktadır. Kaldı ki cehalet ve bilgisizlik, İslam düşmanlarının istedikleri bir gerçektir. Bunlar, ancak Allah'ın dini hakkında derin bir bilgiye sahip olmaları ve Şeriat ilimleri konusunda bilgilerini artırmak istemeleri halinde, kendilerini düşmanların tuzaklarına düşmekten kurtarabilir ve uzak tutabilirler.

İşte bütün bu sebeplerden ötürü ben, ilim ehlinin güvenilen kimselerin konu hakkındaki fetvalarını toplayarak bir araya getirmek ihtiyacını duydum. Bu ilim ehlinin değişik şehirlerden ve değişik çağlardan olmak üzere, kendileri tarafından Kitap ve Sünnetten çıkarıp elde ettikleri bilgilerini, fetvalarını, şu üç mesele hakkında ortaya koydukları bilgileri toplu halde sunmak istedim.

Sözkonusu üç meseleden veya konudan biri, **Hicri yılbaşı** meselesidir. Diğeri, **Mevlid-i Nebi (s)/Mevlid Kandili**, üçüncüsü de Hz. İsa'nın doğumuna izafeten yapılan **Miladi yılbaşı** şenlikleridir ki; bu Hıristiyanlara ait olan bayramlardan biridir.

Bizim bu yaptığımıza gelince, önce bilmeyenlere, cahillere öğretmek ve gaflet içinde bulunan aymazları da uyarmak, Basiret sahibi, uzağı görebilen kimselerin sayılarını da artırmak içindir. Kısaca müslümanlar arasında ilmin, bilginin yaygınlaşmasını sevenleri artırmaktır amacım. Bu bilgileri bir araya toplamam konusunda bu işi seven bazı sevgili öğrenciler bana yardımda bulundular. Allah, onların mükâfatını ve sayılarını artırsın. Allah, bu konuda onları hem bereketli ve hem de mübarek kılsın.

Allah'tan isteğim, topladığım bu bilgiler sayesinde genel olarak tüm müslümanların yararlanmasıdır. Allah, bu çalışmamı, onlar tarafından kabul görmesini sağlasın dilerim. Hem amaç hem salih niyet, hem de ilim, amel ve öğrenme noktasında faydalı kılsın isterim.

Zaten yüce Allah, niyetlerin gerisinde ne olduğunu bilir ve doğru olan yola sevk eden de odur.

Size hayır duada bulunan kardeşiniz, Ebu Muhammed.

Birinci Mesele:

Hicrî yılbaşının başlaması sebebiyle yapılan ihtifallerin, kutlamaların hükmü:

Allame Şeyh Muhammed b. Salih el-Useymin'in (rh) buna şu cevabı vermiştir:

“Belli günlerin, ayların veya yılların bayram ve sevinç zamanı olarak belirlenmesi örf ve adetlere değil, Şeriate

dayanmalıdır. Nitekim Nebi (s), Medine'ye hicret edip geldiklerinde, Medinelilerin oynayıp eğlendikleri iki günü vardı. Bunun üzerine, Nebi (s) onlara: **“Bu iki gün de neyin nesi?”** diye sorar. Onlar da cevap olarak: **“Biz, cahiliye döneminde bu iki günde hep oynar eğlenirdik”** diye cevap verirler. Bunun üzerine Resulüallah (s), şöyle buyurur:

“Şüphesiz Allah, sizin için bu iki günü, daha çok hayırlı olan iki gün ile değiştirmiştir. Bu iki gündən biri, Kurban bayramıdır, diğeri de Fıtır/Ramazan bayramıdır.”[Ahmed b. Hanbel, Ebu Davud rivayet etmişler. Elbani de rivayetin sahih olduğunu belirtmiştir.]

Eğer bayramlar, İslam açısından adet, gelenek ve töreye tabi olsaydı, bu durumda insanlar kendilerince her bir olay için bir bayram ihdas eder, meydana getirirlerdi. Bu durumda da Şer’î/Dinî bayramların büyük bir anlamı kalmaz ve bir büyük faydası da olmazdı.

Diğer taraftan insanların bu tarzda kendilerine yılbaşı edinmeleri ya da senenin ilk gününü, hıristiyanlara uyararak ve onlara benzeyerek bayram edinmeleri sözkonusu olmuş olur ki, işte korkulup endişe edilmesi gereken nokta burasıdır. Çünkü hıristiyanlar, miladi yılbaşı sebebiyle, her miladi yılın başında, bunu kendileri için bayram edinmişlerdir. Müslümanların da Muharrem ayının ilk günü veya günlerini, bir bayram gibi kutlamaları da bir başka sakıncalı durumdur.” [Bak: Mecmuu Fetava ve Resailu Useymin, 16/203-204]

Yeni Hicrî Yıl/Hicrî Yılbaşı Nedeniyle Tebrikleşmenin Hükümü

İlmi Araştırmalar ve Fetva Daimi Komisyonuna aşağıdaki soru sorulmuştur: **“Müslümanların yeni miladi yıl sebebiyle olsun, yeni hicrî yıl nedeniyle olsun ve Nebimizin (s) mevlidi/doğum günü dolayısıyla olsun tebrikleşmek caiz olur mu?”** Komisyonun cevabı:

“Bu tür münasebetlerle tebrikleşmek caiz olmaz. Çünkü bu tür münasebetlerle yapılan kutlama ve tebrikleşmeler meşru değildir. Muvaffakiyet Allah'tandır” cevabını vermiştir. (Nebimiz Muhammed’e, Aline ve Ashabına salat ve selam olsun.)[Daimi Komisyon Fetvası:27/454]

İkinci Mesele:

Mevlid-i Nebi (s) nedeniyle yapılan kutlamanın hükümü ile ilgilidir:

1- Şeyh İmam Ebu Hafs Tacuddin el-Fakihanî el-İskenderî, el-Masrî el-Malikî, (öl: h, 734 rh.) mevlid ve hükümü hakkında şunları söylemiştir:

“Mevlid denen bu adet konusunda ne Kitapta ne de Sünnette bir delil bilmiyorum. Kaldı ki ümmetin ulemasından herhangi birisinden bu tarzda bir amellerinin, bir eylemlerinin nakledildiğini de biliyor değilim. Ki o ulema aslında dinde örnek kimselerdir. Kendilerinden önce geçip gidenlerin yoluna sıkı sıkıya bağlı bulunanlardır.

Bilakis Mevlid denen bu olay, bir bidattir. İşi bilmeyen ve dini geçersiz kılmak isteyen **“batıl seviciler”** diyebileceğimiz kimselerin icat ettikleri, başkalarının sırtından geçinen **“ekele/yiyiciler takımının”** da nefislerine hoş geldiği için üzerine atladıkları bir şeydir.

Kaldı ki biz, bu konuyu fikhî olarak beş delil çerçevesinde

ele alıp değerlendirecek olursak, o zaman şöyle dememiz gerekir: “Yapılan bir eylem ya vaciptir (farzdır), ya Menduptur ya Mubahdır ya mekruh veya haramdır!”

“Bunun vacip/Farz olmadığı icma ile sabittir. Mendup da değildir. Çünkü gerçekte Mendup denince, Şeriatın terk edilmesi halinde yermediği ve fakat işlenmesini uygun bulduğu şeydir. Oysa mevlid, denen şeye, şeriat izin vermemektedir. Kaldı ki sahabe tarafından da böyle bir fiil işlenmiş değildir. Tabiiun da ve gerçekten dinlerine bağlı saygın [ilim sahipleri] de –bildiğim kadarıyla- bunu işlemiş, böyle bir eylemin içine girmiş değillerdir. Eğer senin sorduğun şey bu ise, işte Allah’ın huzurunda benim cevabım budur.

Mubah olduğu da söylenemez. Çünkü dinde bidat meydana getirmek, buna meydan vermek müslümanların icması ile mubah değildir.

Geriye sadece iki şey, mekruh ile haram kalmış oluyor. Bu durumda yapılan iş ya mekruhtur veya haramdır. Bu konuda söylenecek söz ikiye ayrılır ve her iki durumun da bir birinden ayırt edilmesi lazım gelir. Şöyle ki:

Birincisi: Böyle bir kutlama yapan kişi, harcamaları bizzat kendi mal varlığından ailesi, arkadaşları, yakın çevresiyle birlikte böyle bir şeyi yaparlar. Ancak böylesi bir toplantı, amacını aşarak bu, yeme ve içme toplantısı olmamalıdır. Günah türü herhangi bir davranışın içine girmemeliler. İşte bu, bizim mekruh ve fena bir bidat diye isimlendirdiğimiz şeydir. Çünkü taat ehlinde olan mütekaddimin ulemasından kimse böyle bir şey işlememiştir. Ki onlar İslam’ın fakihleri, halkın güvendiği ilim adamları idiler, zamanlarının kandilleri ve mekânların da süsü idiler.

İkincisi: Dine aykırı bir eylemin içine girilmemelidir. [Bununla demek istenen şey, münker davranışların içine girilmemesi, masiyet işlememeleri ve yasaklanmış, nehyedilmiş fiiller işlenmemesidir] Bu, yardım toplamaya araç kılınmamalıdır. [Kişi, böyle bir ihtifali bahane ederek, Ululemr tarafından halktan mal ve yardım istendiği gibi bir eylemin içine de girmemelidir].Çünkü adam çıkarır, bir şeyler isteyenlere bir şeyler verir ama bu defa adamın gözü verdiklerinin arkasında kalır, kalbi kırılır, gönlü incinir. Çünkü zulüm ve haksızlık görmüştür, yapılan böylesi bir istismarın peşinden halktan bir şeyler istenmesi, onlara yapılan bir zulüm ve haksızlıktır.

Kaldı ki ulema (rh) diyorlar ki: “Kişinin hayâ duyması, utanç içerisinde kalması yoluyla ondan yapılanların karşılığında mal alınması, adeta onun elinden varlığını kılıçla almak gibidir. Hele hele buna bir de dolu mideler üzerine batıl aletlerle şarkı/türkü-ilahi türü şeylerin eklenmesi, tefler çalınması, genç kız ve kadınların yer alması, erkeklerin henüz tüyü bitmemiş delikanlılarla bir araya toplanmaları, şarkı söyleyen kadınların yer alması, kadınların ya onlarla karışık olarak bir arada bulunmaları ya da erkeklerle karışık olarak bir arada bulunmalar bile yol göstermede, hizmette kadınların teşrifatçı olarak kullanılmaları, oyun ve eğlenceye dalarak kadınlı erkekli raks etmeleri, kırıtmaları, dans etmeleri ve korkulacak o günü, ahiret gününü unutmaları gibi tüm bu şeyler haramdır.

Kaldı ki bu yapılanların haramlıkları konusunda ihtilaf eden kimse yoktur. Gerçekten insanlığını yitirmemiş olan hiçbir genç ve hiçbir kimse böyle bir davranışı güzel bulmaz. Bu, ancak ölü kalplerin nefislerine hulul eder. Günah ve kötülük işlemekten bağımsız olmayanların

gönüllerine etki eder. Sana daha fazlasını da söyleyeyim ister misin? Onları yaptıkları bu davranışlarını üstelik haram olan münker şeyler olarak değil, ibadet yapmış olarak görüyor ve değerlendiriyorlar!

Şüphesiz biz Allah'ın kullarıyız ve biz, kesinlikle ona döneceğiz. İslam garip olarak başladı ve yakın bir gelecekte yine garip olarak başladığı noktaya dönecektir.[Fakihanî, el-Mevrid Fi Ameli'l-Mevlid].

2- Şeyh Allame Ebu Abdullah Muhammed b. Ali el-Haffar, el-Malikî, el-Ğırnatî (ö, h:811 “rh”) diyor ki:

“Mevlid gecesine gelince, Salih selef –ki bunlar Resulullah'ın (s) ashabı ve onun tabileri idiler-, ibadet etmek amacıyla bu gecede toplanıp bir araya gelmezlerdi. Onların normal gecelerde adet ve uygulamaları nasıl idiyse, doğum günü gecesinde de aynı şekilde davranırlardı. Diğer gecelerden farklı bir gece olarak bir uygulama ve eylemin içine girmezlerdi. Yılın her gecesini nasıl geçiriyor idiyse, o geceyi de öyle geçirirlerdi. Çünkü Nebi (s), ancak Allah'ın kendisini tazimini meşru kıldığı şekilde tazim edilip yüceltilebilir. Ona saygı gösterip tazim etmek, Allah'a yakınlaştıran en büyük işlerdendir. Fakat Allah'a ancak yüce Allah'ın meşru kıldığı şekilde ibadet edilir ve yakınlaşılır.

Salih Selefin, diğer geceleri nasıl geçiriyor idiyse, mevlit gecesini de aynı şekilde geçiriyor olduklarının ve buna her hangi bir ziyadelik ve farklılık eklemediklerinin delili, onların bizzat Resulullah'ın (s) doğum gününün hangi gün ve ne zaman doğduğu konusunda ihtilaf içerisinde olmalarıdır.

Onlardan bazıları Resulullah (s), ramazan ayında dünyaya gelmiştir derken, bazıları da Rebiulevvel ayında doğduğunu iddia etmektedir. Rebiulevvel ayında doğduğunu söyleyenler ise bu ayın kaçında doğduğu konusunda dört farklı görüştedirler. Eğer Resulullah'ın (s) doğmuş olduğu gecenin sabahında, yaratılmışların en hayırlısı olan Resulullah'ın (s) doğumu vesilesiyle o geceye has bir ibadet olmuş olsaydı, o, mutlaka bilinir ve yaygınlaşıp meşhur hale gelirdi. Bu, tartışmasız böyle olurdu. Fakat o geceye fazladan artı bir tazim, bir saygı gösterilmesi meşru kılınmış değildir.

Eğer bu kapı açılmış olsaydı, bir başka toplum da gelir, Resulullah'ın (s) Mekke'den Medine'ye hicret ettiği günü, İslam'da yüce Allah'ın en aziz kıldığı bir gün sayarlar ve ibadet ederlerdi. Bir başka kavim de gelir, aynı şekilde bu defa Resulullah'ın (s) gece yolculuğuna çıktığı İsra gecesinin, onun (s) hiçbir kimsenin takdir edemeyeceği manada en büyük şeref ve saygınlığı elde ettiği gece olduğu için, bu gece sebebiyle bir ibadet meydana getirirdi.

Kaldı ki, bu durum aynı yerde de kalmazdı. Aslında hayrın hepsi, Salih Selefin yoluna tabi olmaktır. Çünkü Allah, onları Resulü için seçip tercih etmiştir. Bu itibarla, onlar ne yapmışsa, biz de aynısını yapmalıyız ve onlar neyi terk etmişlerse bir de aynı şeyleri terk etmeliyiz. Eğer bu mesele anlaşılmissa, o zaman bu gece toplanıp bir araya gelinmesi şeriat açısından matlup olan, istenilen bir şey değildir. Aksine terk edilmesi emredilmiştir.” [Venşerisi, el-Mi'yar el-Mu'rib, 7/99-100].

3- Yemen Diyarı âlim ve mücedditlerinden İmam Muhammed Şevkani'ye (ö, h:1250) bu Mevlid meselesi sorulmuş, Şevkani (rh) şu sözlerle soruyu cevaplamıştır:

“Ben, bugüne dek, bu meseleyi kanıtlayıp ispat eden bir

delili, Kitaptan, Sünnetten, İcmadan ve Kıyastan olsun bulamadım. Kaldı ki bunu istidlal yoluyla da olsa bulmuş değilim. Aksine müslümanlar, böyle bir kutlama olayının çağların en hayırlısı olan Resulullah'ın (s) asrında görülmediği konusunda icma ve ittifak etmişlerdir. Hatta birinci asırdan sonraki asırda da olmadığı, bundan sonraki üçüncü asırda bile olmadığı hakkında hepsi icma ve ittifak etmişlerdir.

Müslümanların icma ve ittifak ettikleri bir şey de vardır. Mevlid bidatini ilk icat edip ortaya koyan kişinin Irak'ın Erbil şehrinin idarecisi olan ve Kasyun dağı eteğinde Muzaffer Camisini yaptıran Muzaffer Sultan Ebu Said Kökbörü b. Zeyneddin Ali b. Sübtekin'dir.

Şimdi bu noktada dur, Mevlid kandili kutlamaları işte bu yedinci asırda icat ediliyor. Yani yedinci yüzyılda oluyor. Bunun bir bidat olduğu hususunda hiçbir müslüman karşı çıkmamıştır.

Bu mesele iyice anlaşılınca, konuya bakan kişi şu gerçeği rahatlıkla fark edip görebilir. Bunun bir bidat olduğunu teslim edip kabul ettikten sonra bunun caiz olduğunu söyleyenler, Mustafa'nın (s) şu sözlerini herhalde gözardı ediyorlar. Çünkü Resulüallah (s): "Her bidatin dalalet ve sapıklık/sapkınlık olduğunu" söylemiştir. Resulüallah'ın (s) böyle bir şeyin dalalet olduğunu söylemiş olması, sırf tertemiz olan şeriatın zıttı olması sebebiyledir. Dolayısıyla böyle bir yola giren biri, sadece bidatleri kısımlara ayıranların yoluna bağlanmış ve onlara sarılmış olur. Oysaki bidatin kısımlara ayrılması ile ilgili ilim olarak hiçbir eser, delil yoktur.

Kısaca söylemek gerekirse, biz, bunun caiz olabileceğini söyleyenlerin dediklerini kabul edemeyiz. Bu konuda, kendilerinin de inkar etmedikleri bidati yasaklayan bu genel delilden, Mevlidi tahsis eden, istisna tutan, cevazına dair özel bir delil getirmedikleri sürece bunu kabul edemeyiz.

Ancak soyut olarak, "Fılan dedi ki", filan yazdı ki" türü sözler, sıradan sözlerdir, bunların alıcısı da yoktur. Hak olan şey, her şeyden ve herkesten daha büyüktür. Eğer biz, insanların dediklerine bakacak olursak, "kâl-u kâl"ın peşine düşersek, zaten bunun caiz olduğunu söyleyenler gerçekte sadece Müslümanlardan azınlıkta olan birtakım kimselerdir.

Tertemiz olan Ehli beyte ve onlara tabi olanlara gelince, onlardan herhangi birisinin bunun caiz olabileceğine dair tek bir kelime söylediklerini bilmiyoruz. Aksine onların sözleri, bu bidatin ortaya çıkmasından sonra adeta hepsi ittifak etmişçesine tek şey söylüyorlar. O da böyle bir ihtifalin, gecenin olmadığıdır. Çünkü bu bidat, yaygınlaşan ve halkı ifsat eden en kötü tohumlardan biridir. İşte bu sebepten ötürü sen, bu diyarın, tasavvufçuların tüm şubelerinden arınmış münezzeh bir diyar olduğunu göreceksin. Hamd Allah'a hasır.

Bu bidate karşı çıkan son halifelerden olan kişi, Allah'ın dinine halkı sevk eden Abbas b. Mansur'dur. Abbas b. Mansur, Mevlidi yasaklamış ve bununla beraber, halkın kendilerine itibar ettikleri, inandıkları bazı kimselerin kabirlerinin yerle bir edilmesi emrini vermiştir. Yüce Allah'tan beklentimiz çağımızın halifesi Mansur Billah'a- Allah kendisini korusun- ilham buyursun o da Salih selefinin yolunu izlesin. Zaten mesele denilen gibidir. Şair şöyle der:

"Küller arasında kor ateşin ışığını görüyorum"

"Kor ateşin tutuşması yaklaşmaya yüz tutmuştur"

Bidatlerin yayılması yangının yayılmasından çok daha hızlıdır. Özellikle de mevlit bidatine dikkatinizi çekerim.

Çünkü halkın nefsi hep bu gibi şeylerin özlemini duyar. Hele hele bir de ilim, şeref, paye sahipleri ile lider takımından olan kimselerin katılımlarından sonra bu, daha da çok yaygınlaşır. Çünkü halkın bu gibi kimseleri oralarda görmelerinden sonra, onlar bu bidatin sünnetlerin çok çok üstünde bir değere ve öneme sahip olduğu hayaline kapılacaklardır. Söyleyen kişi, bakın ne kadar da güzel söylemiş, diyor ki:

“Büyük bir çılgınlık ve fesat, âlim suretinde edepsizler”

“Ondan çok daha bozguncusu da kendini üstün gören cahil”

“Her ikisi de âlem için çok büyük birer fitnedirler”

“O ikisinin peşine takılanların dini bağlandıkları şeydir.”

Hiç kuşkusuz halk, fesadı yayan, fesada sebep olan şeylere çok hızlı bir şekilde koşar, hele bununla birlikte işlenen haramlar da varsa, üzerine atlar. İşte Mevlit ve benzeri şeyler böyledir. Bir de bunların arasına ilim, şeref ve paye sahipleri, liderler eklenirlerse, artık değme gitsin. Çünkü bu durumda halk, işledikleri haramları, taat ve ibadet şeklinde görür ve inanır hale gelirler. Böylece cehalet ve dalalet vadilerinde karanlıkta yürüyenler gibi oradan oraya yalpalanırlar. O kimselerin söyledikleri ifadelerle kendilerini inkâr hatası ve yanlışına düşmüş olmaktan kurtulmuş sayarlar. Çünkü gerekçeleri, “bizimle beraber filan, filan ve filan kimseler de vardı” diyerek övünürler.

Sen kimin ne yaptığını, halkı bir kenara bırak da kendine bak. Çünkü ilim talebinde bulunan seçkinlerden biri, önümde oturup içtihat ilimlerini öğrenmeye çalışır. Bunun bana anlattığına göre, kendisi bir keresinde sözkonusu ayda, o günün gecesinde onlarla birlikte olur. Bu sebepten ötürü, bana okumaya gelen bu kişiye tavrı koydum ve kendisinden rahatsızlık duymaya başladım.

Benim bu tavrım üzerine o kişi bana: “Sen öyle diyorsun ama yanımızda filan, filan ve filan kimseler de vardı” dedi. Bunun üzerine ben kendisine: “Söyle misin, o seçkin kimselerin de katıldığı gecede neler yapıldı?” diye sordum. O, konuyu açıklamak için dedi ki: “Sokaktan birileri mevlit okudu. O seçkin kimseler de tempo tutarak alkışlamaya ve dinlemeye devam ettiler. Nihayet, okuduğu bölümün bir yerine geldiğinde, hemen yulardan boşalmışçasına ayağa kalktı. Ayakta şöyle diyordu:

“Merhaba ey gözümün nuru merhaba!” Bu şahsın ayağa kalkmasıyla orada bulunan herkes, seçkin kişiler de dâhil olmak üzere ayağa kalktılar. O, okuyucu ayakta anırıp dururken, diğerleri de oldukları yerde aynı şekilde ayakta onu bekliyorlardı. Bu arada katılanlardan birileri yorulmuş olmalı ki, olduğu yerde oturuverdi. İleri gelenler ona sesleniyorlardı. Bunun üzerine oturan adama seslenen kişinin yüzünde öfke belirmeye başladı ve oturana dönerek: “Burası oyun alanı olmadığı gibi söylenenler de eğlence değildir” diye uyardı. Şüphesiz bunlar, o esnada Resulullah’ın (s) yanlarına geldiğinde şüphe etmiyorlardı.

Daha sonra aralarında musafaha ettiler. Orada bulunan bir topluluk da ellerinde bir tür esans/güzel koku olduğu halde geldiler. Sanki Resulullah (s) oradaymış gibi bir fırsat bekler gibiydiler. Şüphesiz biz, Allah’ın kullarıyız ve biz, hesap vermek için ona döneceğiz. Nerede kaldı dinin izzeti! Eğer dinin izzeti yok olmuşsa hayâ, insanlık ve akılda mı kalmadı?

Bunlar, kendi zanlarına kapılarak, orada bulunan önde gelem seçkin kimselerin bulunduğu yerde münker olan

fiillerin işlenemeyeceği, onların huzurunda böyle bir durumun olmayacağı zannına kapılmaktadırlar. Onlar bilmiyorlar mı ki, halk, sıradan insanlar, seçkin kimselerin bu gibi yerlerde olmalarını bir vesile saymayacaklar mı? Bunu, münker olan tüm fiilleri işlemek için bir onay olarak görmeyecekler mi? Zaten bu kimselerin huzurlarında bu türden işlenen münkerlere kulaklarını tıkıyorlar, görmezden geliyorlar. Bundan böyle mevlit törenlerinde her türlü fiili işliyorlar. Buraya münker olan her tür meta hazır bulunduruluyor. Bunun için de: “Mevlid törenine, filan, filan ve filanlar katıldılar ve tutundukları tek dal da toparlayıcı bir isim olan Mevlid adı olmaktadır.

İşte işin bu noktasında buna cevaz veren bazı kimselerin bozgunculuklarının, fesatlarının özrü ortaya çıkmış oluyor. Eğer mevlit merasimi için sadece yemek, içmek ve zikretmek için toplanıyorlarsa, bundan ötürü bir sakınca olmazmış (!) Dolayısıyla haram olan bazı şeylerin bunlara eşlik etmesinin tahrimi, haram kılmayı gerektirmediğini ve gerektirmeyeceğini ileri sürüyorlar.

Ancak biz de diyoruz ki: “Senin de itiraf ettiğin gibi mademki mevlit bir bidat ise, biz de şunu diyoruz; bidat beraberinde birçok münkerleri de getirir. Bu münkerler de fesada yol açarlar. Diğer taraftan, bu türden mevlitlerde yeme-içme ve zikir dışında bir başka şeyin olmaması konusundaki ittifak, kızıl kükürtten daha da zor bulunur.

Seddi zerayi yani kötülüklerin ve fesadın önüne geçilmesi, kişinin caiz olmayan şeylerle bağlarını koparması meselesi, şeriat kurallarının önemli olan maddelerindedir. Ki bunun vacipliği konusunda cumhurun kesin hükmü bulunmaktadır. Eğer sende birazcık olsun bir insaf kalmış ise, sen de bunlara karşı tavır koyarsın.

Senin açından da açıkça görüldüğü gibi, Ehli Beytten ve onlara tabi olanlardan olan hiçbir kimse mevlidin caiz olduğunu söylememiştir. Ben, bunlar dışındakilerin söylediklerini sana öğreteyim istiyorum, bunun için de biz diyoruz ki: “Sana tespit ettiğimiz gibi bunun bidat olduğunda tüm müslümanlar icma ve ittifak etmişlerdir. Ancak kralların olsun, idarecilerin olsun, bu mevlit bidatini ayakta tutma veya ortadan kaldırma konularında büyük etkileri bulunmaktadır. Bu bidati, ortaya koyan bidat sahibi kimse bir melik adına bunu yapmasına gelince, buna İbn Dihye izin vermiştir. Bu konuda da büyük hacimde bir cilt eser meydana getirmiş ve adına da: “el-Tenvir Fi Mevlidi'l-Beşiri'n-Nezir” adını vermiştir. Bu şahsın rivayet ilmi konusunda geniş bilgisi olmasına rağmen, kendi kitabında bu konuya dair aydınlatıcı bir tek hüccet ve kanıt ortaya koyamamıştır. [El-Fethu'r-Rabbanî Min Fetava el-İmam el-Şevkani, 2/1087].

4- Hindistan'ın önde gelen âlimlerinden Muhaddis Allame Ebu't-Tîb Muhammed Şemsu'l-Hak el-Azim Abadi (ö, h:1329) adındaki bu zat: **“Kim, bizim bu işimizde, onda olmayan bir şeyi ihdas ederse, o, merduttur, ret olunmuştur”** manasındaki bu hadisin şerhini, açıklamasını yaparken diyor ki:

“Sonradan din adına icat edilen bidatlerden birisi de, Rebiulevvel ayında Mevlid meclislerini, törenlerini oluşturmaktır. İbn el-Hac diye şöhret yapmış olan İmam Ebu Abdullah Muhammed, “el-Medhal” adlı eserinde diyor ki: İhdas edilen, sonradan din adına çıkarılan bidatler cümlesinden biri Mevlid kandilidir. Üstelik buna, ibadetler

içerisinde en büyük bir ibadet ve dinin şiarlarını açıkça ortaya koyan bir şey olarak inanılmaktadır. Bu, Rebiulevvel ayında olan mevlid kandilidir.

Bu adet beraberinde birçok bidat ve haramları da ihtiva etmektedir. Önce toplu halde özet mahiyetinde bunları ele alıyor. Sonrasında ise bunları etraflı bir şekilde zikrediyor. Bundan sonra da diyor ki: “İşte bu mefsedetler, fesada yol açan şeyler, mevlit fiiline dayanmaktadır. Çünkü eğer mevlit töreni dinlemeye, simaa dayalı ise bu mefsedetler, bozgunculuklar mevlit olayından kaynaklanmakta ve ondan mürekkep olmaktadır. Eğer işin içerisinde Sema yoksa ve durum sadece yeme ve içmeden ibaret kalıyorsa, bunu yaparken de mevlide niyetlenmiş ise, bu davete ihvan denen din kardeşleri davet ediliyorsa ve yukarıda zikredilen fiil, davranış gibi bidatlerden uzak ise, **buna sadece mevlit diye niyetlenmek bir bidattir.**

Çünkü bu davranış dine eklenen bir ziyadelihtir. Yoksa gelip geçmiş olan selefın yaptıkları bir fiil ve davranış değildir. O halde evla olanı, olması gerekeni –dahası vacip olanı- Selefe uymak ve onların yolunu izlemek olmalıdır. İçinde niyet de olsa dine bir eklenti ve muhalefet olan bu şeylerden uzak durulmalıdır. Kaldı ki selef, Resulüllah’ın (s) sünnetine aşırı derecede bağlı olan ve ona uyan kimselerdi. Hem Resulüllah’a (s), hem de onun Sünnetine en çok tazim edenler de onlardı. Selefın bu konuda bir öncelikleri ve geçmişleri vardır. Onlar çok seri bir şekilde sünnete uyar ve ona göre davranırlardı. **Bunlardan hiçbirisinden, onların mevlide niyet ettikleri nakledilmiş değildir.** Zaten böyle bir şey olsaydı, bu işe herkesten önce onlar koşarlardı. Çünkü Selef onlara tabi idiler. O halde bize düşen görev, onların sergiledikleri gayreti bizim de sergilememizdir. Bilinen gerçek şu ki, onlar, kaynaklarda ve rivayetlerde var olanlara tabi olmuşlardır.” [Hindistanlı âlimimizin sözleri burada bitmiş oldu.]

Şeyhimiz Allame el-Kadi Beşiruddin el-Kannuci’nin de bu konuda bir kitabı bulunuyor. Kitabı, “Ġayetu’l-Kelam Fi İbtali Ameli’l-Mevlidi ve’l-Kıyam” adını taşımaktadır. Bu kitap, alanında benzersiz bir eserdir.[Bak: El-Talik el-Muġni Ala süneni’ d-Darekutni, 5/406-405].

Üçüncü Mesele:

Hıristiyan bayramları ve katılmanın hükmü:

1- İbn l-Hac diye şöhret bulan Şeyh İmam Ebu Abdullah Muhammed b. Muhammed el-Abderi el-Fasi el-Maliki (ö, h:737) diyor ki:

Bölüm: Kitap Ehlinin birtakım Bayram ve Festivalleri:

Artık geriye kitap ehlinin birçoklarının alışkanlık haline getirdikleri bazı festivallerine sıra gelmiş oldu. Zaten onlar o festivallerin, bayramların Kitap Ehline has olduklarını bilirler. Nitekim kimi dönemlerde birtakımları onlara benzemeye çalışmaktadırlar. O törenlere saygı amacıyla gidip katılanlar oluyor. **Keşke bu gibi şeyler sadece sıradan halka has bir durum olsaydı.** Ancak sen, ilim ehli olanlardan kimilerinin de gidip onların bu türden tören ve merasimlerine katıldıklarını göreceksin. Hatta gidip katılmak bir yana onların törenlerini simgeleyen şeyleri kendi evlerinde bile uygulamaktadırlar ki, kitap ehlinin

yapıp ettiği şeylerde bunlar onlara yardımcı ve destek vermiş oluyorlar.

Onların bu adetleri kendilerini mutlu diyor, küçük ve büyük kim evlerine gelip gidiyorsa, bundan ötürü de büyük bir haz içinde kalıyorlar. Kendilerince yardımlarda bulunuyor, giyim kuşamda farklı bir durum sergiliyorlar. Hatta bunlardan öyleleri de var ki çok daha ileri giderek Kitap ehline ait olan bu günlerde kitap ehliyle hediyeleşiyor ve bayramları, şenlikleri sebebiyle ihtiyaç içinde olanlara da ihtiyaç duydukları şeyleri gönderiyorlar. Böyle yapmakla onların küfürlerinin giderek artmasına yardımcı oluyorlar. İşte bütün bunlar Şeriate aykırı ve muhaliftir.

... İbn el-Kasım, müslümanların, hıristiyanlara ait gün ve bayramlarda onları ödüllendirmek, sevindirmek adına onlara hediyeler sunmaları, birlikte hediyeleşmelerini mekruh görmektedir. Bunu, bayramlarına tazim gösterilmesini, küfürlerinde onlara yardımcı ve destek olmak olarak görmektedir.

Sen Hristiyanların bayramlarında onların bayramlarına has olarak müslümanların bir şeyler satmalarının helal olmadığını bilmez misin? Örneğin et olsun, azık olsun, giysi olsun bunlardan hiçbiri onlara bu dönemlerde satılmaz, onlara kira ile veya ariyet/ödünç olarak bir hayvan/araba bile verilmeyeceğini bilmez misin? Onlara, dinleri konusunda asla yardım olunamaz, hiçbir şeyle destek çıkılmaz. Çünkü onlara destek ve arka çıkmak demek, onların şirk uygulamalarına tazim etmek anlamına gelir. Küfürlerine yardımcı olmak demek olur. Burada idarecilere düşen bir görev vardır, müslümanların bu türden fiil ve davranışlar içine girmelerini yasaklamaları ve buna engel olmaları gerekir. Bu, İmam Malik ve daha başkalarının görüşüdür. Bu konuda zaten ihtilaf edenlerin olduklarını da bilemiyorum. (konu burada bitmiştir.)

Daha önceden de belirttiğimiz gibi, onlara benzeme nehyedilmiştir. Çünkü hadiste: *“Kim onlara benzerse, o da onlardandır”* buyrulmuştur. Bu, şu anlama gelmektedir:

“Müslümanlar, hıristiyanlara has olan küfürlerinde onlara muvafakat konusunda ikaz edilmeli ve bu işlerden uzak durmaları sağlanmalıdır. Çünkü Resulullah (s) Kitap Ehline, hangi bakımdan olursa olsun muvafakati uygun olarak görmez ve kabul etmezdi. Hatta yahudiler şöyle derlerdi:

“Muhammed, bizim inançlarımızla ve yaptıklarımızla ilgili her ne varsa, o bunların tam tersini yapmaktadır.” Bütün bunlar anlatıldığı gibi zikredilenlerin hepsinin teşbih/benzeme olayının içinde toplanmaktadır. Küfürlerinde onlara yardımcı olmak anlamına gelmektedir. Böylece onlara benzemekle, onların azgınlıklarına ve tuğyanlarına yardımcı olmak, daha da artmasına destek çıkmak demektir. Çünkü Kitap Ehli, müslümanların kendilerine benzediklerini gördüklerinde, kendilerine muvafakat ettiklerini, yardımcı olduklarını ya da bütün bunların hepsini yapar hale geldiklerini gördükleri zaman bu, onlara imrenmeye ve gıpta etmeye sebep olur. Dinlerini ve inançlarını tazim etmek demek olur. Böylece yaptıklarının hak olduğunu zannederler...

Bu zehir tüm müslümanlar arasında yaygınlaşmış haldedir. Çünkü Müslümanlar, kitap ehlinin bayramlarını, dini törenlerini böylece tazim etmiş oluyorlar. Yardımda bulunuyorlar. Kimileri de fakir olduğu halde, bir yardımda

bulunma gücü bulunmadığı halde ailesi, çoluk ve çocuğu zor ve baskı ile bu gibi harcamalara ana ve babalarını zorluyor ve böylece onların da aynı davranışı sergilemelerini sağlıyorlar.

Onların bu konuda ilk sergiledikleri şey, o günlere özgü olmak üzere yiyecek içecek hazırlıyorlar. Nevruzda yapılanları yapmak suretiyle onlara benziyorlar. Eğer birleri bunlara sırt çevirir yapmayacak olursa bu durumda adamın eşi, çocukları ve ailesiyle arası bozuluyor, evde huzur kalmıyor. Mutlaka o güne has olarak yiyeceklerden Zellabiye, un helvası ve buna benzer kişi neye gücü yetiyorsa, ne kadarını yapabiliyorsa yapmak ve almak zorunda bırakılıyor.

Keşke böyle şeyleri sadece kendini bilmez sıradan avam tabakası yapsa, mesele hiç de öyle değil. Bu konu ne yazık ki ilim ehli olan bazı kimseler arasında da yaygındır. Böyle bir günde bakarsın ki okullar, eğitim kurumları tatil edilmiş, o günlerde ders görülmez olmuştur. O gün sebebiyle başka hiçbir konu artık konuşulmaz, okullar bile tatil edildiğinden, konu hep o gündür. Oyun, eğlencenin her çeşidi sergilenir. Hatta okullar o gün için açık olsa bile ders görülmez, öğrenciler oyun ve eğlencededirler. Çünkü o gün okullarını, medreselerini açık tutanlar kınanırlar, herkes onlara saldırır, onlara karşı edepsizce tavırlar bile sergilenir....”[İbn Hac, el-Medhal, 2/46] .

Hıristiyanlar ait Bayramlarda Onlara Katılmanın ve Yardımcı Olmanın Hükümü:

Şeyh Abdülaziz b. Baz’a (rh) bu konu hakkında: “Bazı Müslümanlar, hıristiyanlara ait bayramlara iştirak ediyorlar, sizin bu konudaki değerlendirmeniz nedir?” diye sorulmuş.

İbn Baz’ın cevabı şöyle olmuştur:

“Erkek olsun, kadın olsun, hiçbir müslümanın hıristiyan, yahudi ya da başka kâfirlerin bayramlarına, şenlik ve törenlerine katılmaları caiz olmaz. Aksine terk edilmesi vacip/zorunludur. Çünkü bir kavme benzeyen de onlardandır. Zaten Resulullah (s) bu konuda bizi uyarmıştır. Onlara benzemememizi, onların ahlakını almamamızı istemiştir. Bu nedenle inanan erkek olsun, kadın olsun, bunlardan kaçınmalıdır, sakınmalıdır.

Kadın olsun, erkek olsun bu konularda onlara her hangi bir şekilde yardım etmek bir Müslüman için asla caiz olmaz. Çünkü o bayramlar şeriate aykırı bayramlardır. Onlara katılmak caiz değildir. Onlarla bu konuda yardımlaşmak da aynıdır. Herhangi bir şekilde onlara destek çıkmak da caiz olmaz. Örneğin çay, kahve ve benzeri hiçbir şekilde hiçbir şey ile onlara arka çıkılmaz. Kap-kacak gibi şeyler de verilmez. Çünkü bunların hiçbirisi caiz olmaz. Zaten yüce Allah şöyle buyuruyor:

وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَىٰ وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ (İyilik ve (Allah'ın yasaklarından) sakınma üzerinde yardımlaşın, günah ve düşmanlık üzerine yardımlaşmayın. Allah'tan korkun; çünkü Allah'ın cezası çetindir.) [Maide, 5/2]

Bayramları sebebiyle kefereye katılmak bir bakıma düşmanlıkta onlara arka çıkıp destek olmaktır. (Bak: İbn Baz, Mecmuu Fetava ve Makalat Mütenevvia, 6/405)

Kâfirlerin Krismis/Yılbaşı bayramlarını tebrik etmenin hükmü:

Kâfirlerin Krismis bayramlarını tebrik etmenin hükmü ve bu günlerde onlarla muamelede bulunmanın yolu:

Şeyh Allame Muhammed Salih b. Useymin'e de bu sorulmuş ve kendisine:

Allame Useymin (rh) şöyle cevap vermiştir: **"Kâfirleri, Krismis bayramları veya onların başkaca dini bayramları sebebiyle tebrik etmek, ittifakla haramdır.** Nitekim İbn Kayyim (rh), (Ahkamu Ehlizzimmeti) adlı kitabında şunları naklediyor ve diyor ki:

"Küfür şiarı olan şeyler sebebiyle tebrikleşmek ittifakla haramdır. Örneğin bayramlarında, oruçlarında, onlara dönerek: "Bayramın kutlu olsun" demek veya bu bayram sebebiyle ve benzeri şeylerle onları tebrik etme konularına gelince, bu sözler, söyleyenini küfürden kurtarsa bile, yapılan davranış haram olan davranışlardır. Bu, aynen Haça secde ettiği için kendisini tebrik etmek gibidir. Hatta bu, Allah katında, şarap içtiği, adam öldürdüğü ve zina ettiği için onu tebrik etmekten çok daha bir günahdır. Gerçi kendilerince dini önemsemeyenler böyle bir eylemin içine giriyorlar. Adamlar yaptıkları çirkinliğin farkında bile değiller. Kim bir kulu, masiyeti sebebiyle veya bidatinden ötürü yahut da küfrü yüzünden tebrik edecek olursa, o kimse Allah'ın gazabı ve öfkesiyle karşı karşıyadır." (Burada söyledikleri bitmiştir.)

Kâfirleri, dini bayramları sebebiyle tebrik etmek haramdır.

Bu gibi konularda onları tebrik etmek haramdır. Onlar, bayramları sebebiyle bizi tebrik ettiklerinde biz, buna cevap vermemeliyiz. Çünkü Müslümanın böyle bir münasebetle karşılık vermesi haramdır.

Müslümanların kâfirlere benzemeleri de haramdır. Bu münasebetle toplantılarına katılmak da, hediyeleşmek de, helva dağıtmak da böyledir. Hatta tabakları dağıtmak, o gün tatil yapmak bütün bunlar ve benzeri şeyler aynı hükme tabidirler. Zira Resulüllah (s): **"Kim, bir kavme benzerse/kendini benzetirse o da onlardandır"** buyurmuştur. (Hadisin tahriri geçmişti.)

Kim bu şeylerden birini işlerse, o kimse günahkârdır. Yaptığı eylemi ister mücamele olsun, ister sevgiden, ister utandığında ya da herhangi bir sebepten ötürü olmuş olsun hepsi aynı hükme tabidirler. Zira Allah'ın dininde müdahane yoktur. Böyle yapmak, kâfirlerin dinlerini desteklemek ve takviye etmek sebeplerindedir ve onların dinleriyle sevinç ve onur duymaları anlamını taşır.

Allah'tan müslümanları, dinleriyle aziz kılmasını ve dinlerinde sebat ile rızıklandırmasını dilerim. Düşmanlarına karşı onlara zafer ihsan etmesini niyaz ederim. Allah güçlüdür, azizdir."

[Mecmuu Fetava ve Resail Şeyh Muhammed b. salih el-Useymin rh. 3/44]

Müslüman erkek ve kız kardeşim: Bu çalışmamız burada tamamlanmıştır. Kişinin ameli, basirete dayalı olmalıdır. Allah'tan gelen bir Nur'a dayanmalıdır."

Salat ve Selam, Nebimiz Muhammed'e Aline, Ashabına, hepsine olsun